

ДЯВОЛСКА ОТПЛАТА

(приказка)

Дяволътъ попадналъ еднажъ при дяволскитъ си работи въ много опасна клопка. Спасилъ го отъ нея единъ сиромашъ, който билъ наблизу.

Въ единъ пазаренъ день сиромашътъ тръгналъ за града и се чудѣлъ, какъ да изкара нѣкоя пара, за да нахрани челядъта си.

Срещналъ го дяволътъ и му казалъ: — Ти ме спаси веднажъ, сега азъ искамъ да ти се отплатя. Казвай, какво искашъ.

— Отъ дяволъ нищо не искамъ, — отговорилъ сиромашътъ и тръгналъ да си отива.

— Слушай! — извикалъ му дяволътъ. Въ града има единъ сждия, който е готовъ да даде, колкото пари му поискашъ за единъ катъръ. Азъ ще се превърна на такъвъ хубавъ катъръ, и ти колкото пари пожелаешъ отъ сждията, толкова ще ти плати. Ще вземешъ паритъ и ще си отидешъ. Повече отъ тебе нищо не се иска и за нищо нѣма да те търсятъ.

Съгласилъ се най-после сиромашътъ. Тръшналъ се дяволътъ на земята и се превърналъ на такъвъ хубавъ катъръ, та чакъ и сиромашътъ се подвоумилъ, дали да го продаде. Но трѣбвали му пари, затова го отвелъ на пазаря.

Щомъ го видѣли, търговцитъ веднага изпратили човѣкъ дъ повика сждията. Пристигналъ той и, като погледалъ катъра, останала смаянъ отъ красотата му. Доближилъ се до сиромаша и го попиталъ, колко жълтици иска за катъра. Наброилъ му ги и, силно зарадванъ, отвелъ катъра у дома си.

Широко билъ дворътъ на сждията. Пустналъ катъра на свобода и му се радвалъ като дете.

Наближило обѣдъ, и сждията взелъ ибрика да си измие ржцетъ.

Но, както се миелъ, катъра внезапно се намърдалъ въ ибрика!

Сждията, изуменъ силно, почналъ да вика, колкото му гласъ държи.

— Катърътъ влѣзе въ ибрика!... Катърътъ влѣзе въ ибрика!..

Чули го съседитъ, чули го минувачи, и следъ малко цѣлиятъ градъ вече знаелъ, че катърътъ на сждията влѣзълъ въ ибрика.

Научилъ се и управительтъ, който ималъ жбъ на сждията. — Веднага го повикалъ въ конака и го подложилъ на разпитъ. Сждията заявилъ, че катърътъ влѣзълъ въ ибрика. Управительтъ се изсмѣлъ, казалъ че това е лъжа и заповѣдалъ да се ударятъ на сждията двеста тояги. Но да не спиратъ до тогава, докато не заяви, че катърътъ не влѣзълъ въ ибрика.

Почнали да налагатъ сопи по задника на сждията. Той се превивалъ отъ болки и най-после извикалъ: — управительтъ е правъ. Катъръ въ ибрикъ не може да влѣзе. Азъ излѣгахъ.